



Judikatūras krājums

VISPĀRĒJĀS TIESAS SPRIEDUMS (pirmā palāta)

2015. gada 18. septembrī*

Valsts atbalsts — Pasta sūtījumu piegāde — Pasākumi, ko Vācijas iestādes veikušas par labu Deutsche Post AG — Lēmums uzsākt EKL 88. panta 2. punktā paredzēto procedūru — Interese celt prasību — Pabeigtas procedūras atkārtota sākšana — Sprieduma, ar kuru tiek atcelts tiesību akts, iedarbība

Lieta T-421/07 RENV

Deutsche Post AG, Bonna (Vācija), ko pārstāv *J. Sedemund* un *T. Lübbig*, advokāti,

prasītāja,

pret

Eiropas Komisiju, ko pārstāv *B. Martenczuk*, *T. Maxian Rusche* un *R. Sauer*, pārstāvji,

atbildētāja,

ko atbalsta

UPS Europe NV/SA, Brisele (Beļģija),

un

UPS Deutschland Inc. & Co. OHG, Neisa [*Neuss*] (Vācija),

ko pārstāv *T. Ottervanger*, advokāts,

personas, kas iestājušās lietā,

par prasību atcelt Komisijas 2007. gada 12. septembra Lēmumu uzsākt [EKL] 88. panta 2. punktā paredzēto procedūru attiecībā uz Vācijas Federatīvās Republikas par labu *Deutsche Post AG* (atbalsts C 36/07 (*ex NN 25/07*)) piešķirto valsts atbalstu.

VISPĀRĒJĀ TIESA (pirmā palāta)

šādā sastāvā: priekšsēdētājs *H. Kanninen* [*H. Kanninen*] (referents), tiesneši *I. Pelikánova* [*I. Pelikánová*] un *E. Buttidžidžs* [*E. Buttigieg*],

sekretāre *K. Andova* [*K. Andová*], administratore,

nemot vērā rakstveida procesu un 2015. gada 9. janvāra tiesas sēdi,

* Tiesvedības valoda – vācu.

pasludina šo spriedumu.

Spriedums

Tiesvedības priekšvēsture

1994. gada 7. jūlijā pasta sūtījumu piegādes sabiedrība *UPS Europe NV/SA* Eiropas Kopienu Komisijā iesniedza sūdzību par valsts pasta uzņēmumu *Deutsche Bundespost Postdienst* (turpmāk tekstā – “*DB-Postdienst*”), kura darbību 1995. gada 1. janvārī pārņēma prasītāja *Deutsche Post AG*. Pēc šīs sūdzības, kas bija pamatota gan ar EK līguma 86. pantu (jaunajā redakcijā – EKL 82. pants), gan EK līguma 92. pantu (jaunajā redakcijā – EKL 87. pants), 1997. gadā tika saņemta vēl viena sūdzība, ko iesniedza privāto ziņojumu sūtīšanas pakalpojumu sniedzēju un kurjerpasta un pasta sūtījumu eksprespiegādes nodrošinātāju apvienība *Bundesverband Internationaler Express-und Kurierdienste eV*.
- UPS Europe* un *Bundesverband Internationaler Express-und Kurierdienste* pārmet *DB-Postdienst*, ka tā īsteno tirdzniecības ar zaudējumiem politiku konkurencei atvērtajā pasta sūtījumu no vienas vietas uz citu nozarē, finansējot to no ieņēmumiem kurjerpārvadājumu nozarē, kurā tai likumīgi ir piešķirts monopola stāvoklis, vai arī no EKL 87. pantam pretrunā esošā valsts atbalsta.
- Ar 1999. gada 17. augusta vēstuli, kas publicēta 1999. gada 23. oktobra *Eiropas Kopienu Oficiālajā Vēstnesī* (OV C 306, 25. lpp.), Komisija informēja Vācijas Federatīvo Republiku par lēmumu uzsākt EKL 88. panta 2. punktā paredzēto formālo izmeklēšanas procedūru attiecībā uz vairākiem pasākumiem, saskaņā ar kuriem prasītāja ir saņēmusi valsts līdzekļus (turpmāk tekstā – “1999. gada lēmums par [procedūras] uzsākšanu”).
2002. gada 19. jūnijā Komisija pieņēma Lēmumu 2002/753/EK par pasākumiem, ko Vācijas Federatīvā Republika veikusi prasītājas labā (OV L 247, 27. lpp.; turpmāk tekstā – “2002. gada lēmums”), kura redakcija ir šāda:

“1. pants

Valsts atbalsts EUR 572 miljonu (DEM 1 118,7 miljoni) apmērā, ko [Vācijas Federatīvā Republika] ir piešķirusi [prasītājai], ir nesaderīgs ar kopējo tirgu.

2. pants

1. [Vācijas Federatīvā Republika] veic visus pasākumus, kas nepieciešami, lai pieprasītu [prasītājai] atmaksāt 1. pantā minēto atbalstu, kas ta[i] piešķirts prettiesiski.

[..]”

- Ar 2008. gada 1. jūlija spriedumu *Deutsche Post/Komisija* (T-266/02, Krājums, turpmāk tekstā – “atcelšanas spriedums”, EU:T:2008:235) Vispārējā tiesa atcēla 2002. gada lēmumu. Komisijas par minēto spriedumu iesniegtā apelācijas sūdzība tika noraidīta ar 2010. gada 2. septembra spriedumu lietā *Komisija/Deutsche Post* (C-399/08 P, Krājums, EU:C:2010:481).
2004. gada 11. maijā *UPS Europe* iesniedza jaunu sūdzību Komisijā, norādot, ka tā 2002. gada lēmumā neesot pārbaudījusi visus valsts pasākumus, kas minēti 1994. gada sūdzībā, un ka priekšrocības, kādas saņēmusi prasītāja, plaši pārsniedzot summu, kuru Komisija bija pieprasījusi atgūt. Savukārt 2004. gada 16. jūlijā *TNT Post AG & Co. KG* iesniedza sūdzību, apgalvojot, ka prasītājas izcenojums par pakalpojumiem, par kuriem tā izrakstījusi rēķinu savam meitas uzņēmumam, esot bijis pārmērīgi zems un ka šie pakalpojumi tikuši finansēti no ieņēmumiem kurjerpārvadājumu nozarē.

- 7 Ar 2007. gada 12. septembra vēstuli Komisija Vācijas Federatīvajai Republikai nosūtīja lēmumu uzsākt EKL 88. panta 2. punktā paredzēto procedūru attiecībā uz Vācijas iestāžu par labu *Deutsche Post* piešķirto valsts atbalstu [atbalsts C 36/07 (*ex NN 25/07*)] (turpmāk tekstā - “apstrīdētais lēmums”). 2007. gada 19. oktobrī apstrīdētais lēmums autentiskajā, [proti,] vācu, valodā tika publicēts *Eiropas Savienības Oficiālajā Vēstnesī* (OV C 245, 21. lpp.), pirms tam publicējot šī lēmuma kopsavilkumu pārējās oficiālajās valodās.
- 8 Apstrīdētajā lēmumā Komisija, pirmkārt, ir atgādinājusi par procedūrām, kas atbilstoši EKL 87. pantam tiek veiktas pret prasītāju kopš 1994. gada sūdzības. Tā ir norādījusi uz vajadzību veikt visaptverošu izmeklēšanu attiecībā uz visiem konkurences izkropļojumiem, kuri izriet no valsts līdzekļiem, kas piešķirti prasītājam un tās priekštecei, un norādījusi, ka procedūra, kas uzsākta ar 1999. gada lēmumu par [procedūras] uzsākšanu, tikšot papildināta, lai aptvertu nesen paziņoto informāciju un pieņemtu galīgo lēmumu par šo līdzekļu saderību ar EK līgumu (apstrīdētā lēmuma 1.–15. apsvērums).
- 9 Otrkārt, Komisija ir uzsvērusi, ka “papildu izmeklēšana”, kuru tā plānojusi veikt, “nekādi neaizstā[šot] 2002. gada lēmumu”, kurā ir konstatēts, ka “valsts atbalsts EUR 572 miljonu apmērā ticis izmantots komercdarbību šķērssubsidēšanai, bet nav lemts par vispārīgo jautājumu par to, vai [prasītāja un tās priekštece] ir saņēmušas pārmērīgu kompensāciju no valsts līdzekļiem [par funkciju, kas saistīta ar pakalpojumu ar vispārēju tautsaimniecisku nozīmi, veikšanu]”. Komisija ir paskaidrojusi, ka tā plāno noskaidrot, vai ir [izmaksāta] pārlietu liela kompensācija, pārsniedzot šos EUR 572 miljonus, un paziņojusi, ka tā pārbaudīs visus valsts par labu šiem uzņēmumiem veiktos pasākumus no 1989. gada 1. jūlija – datuma, kurā izveidots *DB-Postdienst*, – līdz 2007. gada 31. decembrim – datumam, kurā, kā tiek pieņemts, prasītāja ir beigusi pildīt funkciju, kas saistīta ar pakalpojumu ar vispārēju tautsaimniecisku nozīmi (apstrīdētā lēmuma 15. apsvērums).
- 10 Treškārt, Komisija ir norādījusi trīs valsts pasākumus, kādus *DB-Postdienst* un prasītāja ir saņēmušas (apstrīdētā lēmuma 25.–32., 38., 39. un 40.–48. apsvērums).
- 11 Ceturtkārt, Komisija uzskatīja, ka trīs iepriekš 10. punktā minētie pasākumi bija vai nu valsts atbalsts, vai arī varēja būt valsts atbalsts (apstrīdētā lēmuma 76.–78. apsvērums).
- 12 Piektkārt, Komisija ir norādījusi, ka tā pārbaudīs, cik lielā mērā prasītājam un tās priekštecim piešķirtā kompensācija bija vajadzīga, lai nodrošinātu funkciju, kas saistīta ar pakalpojumu ar vispārēju tautsaimniecisku nozīmi, izpildi (apstrīdētā lēmuma 80. un 81. apsvērums).
- 13 Visbeidzot, sestkārt, Komisija Vācijas Federatīvajai Republikai ir lūgusi “paust savu nostāju mēneša laikā pēc [apstrīdētā lēmuma] saņemšanas” un “paziņot visu lietderīgo informāciju iepriekš minēto pasākumu juridiskam novērtējumam, ņemot vērā valsts atbalstu reglamentējošās tiesību normas”.

Tiesvedība Vispārējā tiesā un Tiesā

- 14 Ar prasības pieteikumu, kas 2007. gada 22. novembrī iesniegts Vispārējās tiesas kancelejā, prasītāja lūdza atcelt apstrīdēto lēmumu un piespriest Komisijai atlīdzināt tiesāšanās izdevumus.
- 15 2008. gada 6. februārī Komisija Vispārējās tiesas kancelejā iesniedza iebildumu rakstu, kurā tā lūdza Vispārējai tiesai noraidīt tajā celto prasību kā nepieņemamu vai, pakārtoti, kā nepamatotu un piespriest prasītājam atlīdzināt tiesāšanās izdevumus.
- 16 Ar vēstuli, ko Vispārējās tiesas kanceleja saņēmusi 2008. gada 29. februārī, *UPS Europe* un *UPS Deutschland Inc. & Co. OHG* (turpmāk teksta kopā – “*UPS*”) lūdza atļauju iestāties lietā Komisijas prasījumu atbalstam.

- 17 Ar 2008. gada 9. jūlija rīkojumu Vispārējās tiesas pirmās palātas priekšsēdētājs apmierināja *UPS* lūgumu par iestāšanos lietā.
- 18 Ar 2011. gada 8. decembra spriedumu *Deutsche Post/Komisija* (T-421/07, Krājums, EU:T:2011:720) Vispārējā tiesa noraidīja prasību kā nepieņemamu un piesprieda prasītājam segt savus, kā arī atlīdzināt Komisijas tiesāšanās izdevumus. *UPS* tika piespriests segt pašai savus tiesāšanās izdevumus.
- 19 Ar prasības pieteikumu, kas Tiesas kancelejā saņemts 2012. gada 13. februārī, prasītāja atbilstoši Eiropas Savienības Tiesas statūtu 56. pantam iesniedza apelācijas sūdzību par Vispārējās tiesas spriedumu.
- 20 Ar 2013. gada 24. oktobra spriedumu lietā *Deutsche Post/Komisija* (C-77/12 P, turpmāk tekstā – “spriedums apelācijas tiesvedībā”, EU:C:2013:695) Tiesa atcēla Vispārējās tiesas spriedumu un nodeva lietu atpakaļ Vispārējai tiesai, bet lēmumu par tiesāšanās izdevumiem atlika.

Tiesvedība un prasījumi pēc lietas nodošanas atpakaļ

- 21 Pēc sprieduma apelācijas tiesvedībā un saskaņā ar Vispārējās tiesas 1991. gada 2. maija Reglamenta 118. panta 1. punktu šī lieta ar Vispārējās tiesas priekšsēdētāja 2013. gada 13. novembra lēmumu tika nodota pirmajai palātai.
- 22 Atbilstoši Vispārējās tiesas 1991. gada 2. maija Reglamenta 119. panta 1. punktam prasītāja un Komisija rakstveida apsvērumus Vispārējās tiesas kancelejā iesniedza attiecīgi 2013. gada 23. decembrī un 2014. gada 19. februārī. *UPS* atteicās no tiesībām iesniegt rakstveida apsvērumus 2014. gada 17. aprīlī.
- 23 Vispārējā tiesa, veicot 1991. gada 2. maija Reglamenta 64. pantā paredzētos procesa organizatoriskos pasākumus, uzdeva lietas dalībniecēm jautājumus, uz kuriem tās atbildēja noteiktajā termiņā. Vispārējā tiesa pareizas tiesvedības interesēs un trīs tajā izskatāmo lietu starp prasītāju un Komisiju – proti, pirmkārt, šīs lietas, otrkārt, lietas T-388/11 *Deutsche Post/Komisija* un, treškārt, lietas T-152/12 *Deutsche Post/Komisija* – optimālas pārvaldības nolūkā vēlējās it īpaši noskaidrot lietas dalībnieču viedokli par to, kādas varētu būt vai kādām būtu jābūt prioritātēm saistībā ar šo lietu izskatīšanas secību un iespējamību apturēt tiesvedību vienā vai vairākās lietās, lai sagaidītu spriedumu pārējās lietās. Lietā T-388/11 *Deutsche Post/Komisija* prasītāja lūdz atcelt Komisijas 2011. gada 10. maija Lēmumu C(2011) 3081, galīgā redakcija, paplašināt notiekošo formālo izmeklēšanas procedūru saistībā ar valsts atbalstu, ko Vācija kā kompensāciju par universālo pakalpojumu saistībām ir piešķirusi prasītājam, attiecībā uz subsīdijām, kuras Vācijas iestādes izmaksājušas par labu prasītājam, lai tā segtu darbinieku, kuriem ir ierēdņa statuss, pensiju izmaksas (valsts atbalsts C 36/27 (*ex NN 25/07*)). Lietā T-152/12 *Deutsche Post/Komisija*, prasītāja lūdz atcelt Komisijas 2012. gada 25. janvāra Lēmuma 2012/636/ES par pasākumu C 36/07 (*ex NN 25/07*), ko ieviesusi Vācija attiecībā uz prasītāju (OV L 289, 1. lpp.), 1., 2. un 4.–6. pantu.
- 24 Pēc lietas dalībnieču apsvērumiem ar Vispārējās tiesas pirmās palātas priekšsēdētāja rīkojumu lietā T-388/11 *Deutsche Post/Komisija* un Vispārējās tiesas astotās palātas priekšsēdētāja rīkojumu lietā T-152/12 *Deutsche Post/Komisija* 2014. gada 15. septembrī šo divu lietu izskatīšana tika apturēta, lai sagaidītu galīgo nolēmumu šajā lietā.
- 25 Vispārējā tiesa 2015. gada 9. janvāra tiesas sēdē uzklusēja lietas dalībnieku mutvārdu paskaidrojumus un to atbildes uz tās uzdotajiem jautājumiem.
- 26 2013. gada 23. decembra procesuālajā rakstā ar apsvērumu izklāstu prasītājas prasījumi Vispārējai tiesai ir šādi:

— atcelt apstrīdēto lēmumu;

— piespriest Komisijai atlīdzināt tiesāšanās izdevumus.

27 Tiesas sēdē prasītāja daļēji atteicās no saviem prasījumiem. Tā atteicās no prasības par apstrīdētā lēmuma atcelšanu tiktāl, ciktāl ar to tikusi sākta formālā izmeklēšanas procedūra saistībā ar noteiktiem tās priekštecei un pašai prasītājai piešķirtajiem valsts galvojumiem. Pārējā daļā tā savus prasījumus atstāja spēkā, proti, attiecībā uz formālās izmeklēšanas procedūras sākšanu saistībā ar citiem apstrīdētajā lēmumā minētajiem valsts pasākumiem (turpmāk tekstā – “strīdīgie pasākumi”).

28 Komisijas, ko atbalsta *UPS*, prasījumi Vispārējai tiesai ir šādi:

— atzīt, ka tiesvedība lietā par šo prasību ir jāizbeidz;

— pakārtoti, noraidīt prasību;

— piespriest prasītājai atlīdzināt tiesāšanās izdevumus.

Juridiskais pamatojums

Par interesi celt prasību

29 Saskaņā ar pastāvīgo judikatūru dienā, kad prasība tiek celta, ņemot vērā prasības priekšmetu, ir jāpastāv prasītāja interesei celt prasību, citādi tā ir nepieņemama. Turklāt prasītāja interesei, lai tā prasība tiktu apmierināta, jāilgst līdz tiesas nolēmuma pasludināšanai, citādi tiesvedība ir izbeidzama (šajā ziņā skat. spriedumus, 1963. gada 16. decembris, *Forges de Clabecq*/Augstā iestāde, 14/63, Krājums, EU:C:1963:60, 748. punkts, un 2007. gada 7. jūnijs, *Wunenburger*/Komisija, C-362/05 P, Krājums, EU:C:2007:322, 42. punkts).

30 Pēc lietas nodošanas atpakaļ [Vispārējai tiesai] Komisija savos apsvērumos norāda, ka prasītāja 2002. gada lēmuma atcelšanas rezultātā ir zaudējusi savu interesi celt prasību attiecībā uz apstrīdēto lēmumu un lūdz Vispārējo tiesu secināt, ka tiesvedība lietā par šo prasību ir jāizbeidz.

31 Komisija atgādina, ka spriedumā apelācijas tiesvedībā Tiesa nosprieda, ka prasība, neraugoties uz 2002. gada lēmuma atcelšanu, tās celšanas brīdī, 2007. gada 22. novembrī, bija atzīstama par pieņemamu, jo šajā datumā minētā atcelšana vēl nebija notikusi. Tomēr Tiesa neesot lēmusi par to, vai, ņemot vērā šo atcelšanu, prasība vēlāk nav zaudējusi priekšmetu. Šajā ziņā Komisija norāda, pirmkārt, ka ar 1999. gada [procedūras] uzsākšanas lēmumu sāktā formālā izmeklēšanas procedūra attiecās uz strīdīgajiem pasākumiem un, otrkārt, ka apstrīdētā lēmuma vienīgās tiesiskās sekas, proti, pienākums Vācijas Federatīvajai Republikai apturēt izpildes stadijā esošos strīdīgos pasākumus, esot izrietējušas jau no 1999. gada [procedūras] uzsākšanas lēmuma. Tā kā 2008. gada 1. jūlijā 2002. gada lēmums tika atcelts, ar 1999. gada [procedūras] uzsākšanas lēmumu sāktā formālā izmeklēšanas procedūra arī esot tikusi pilnībā atsākta. Turklāt Komisija norāda, ka pēc 2002. gada lēmuma atcelšanas tai saskaņā ar EKL 233. pantu bija jāveic visi atcelšanas sprieduma izpildes pasākumi, tostarp sāktās formālās izmeklēšanas procedūras izbeigšana ar galīgu nolēmumu. Komisija secina, ka apstrīdētā lēmuma atcelšana prasītājai vairs nevar sniegt nekādas priekšrocības tiktāl, ciktāl, pirmkārt, formālā izmeklēšanas procedūra paliktu spēkā un tā būtu jāizbeidz ar galīgu nolēmumu, un, otrkārt, joprojām pastāvētu pienākums apturēt izpildes stadijā esošos pasākumus.

32 Prasītāja apstrīd Komisijas izvirzītos argumentus un norāda, ka tai joprojām ir interese atcelt apstrīdēto lēmumu.

- 33 Šajā ziņā ir jāatgādina, ka iepriekš 29. punktā minētajā judikatūrā norādītā interese celt prasību ir uzskatāma par tādu prasības pieņemamības nosacījumu, kuram apelācijas gadījumā ir jāturpina pastāvēt līdz tiesas nolēmuma pasludināšanai. Saskaņā ar Tiesas judikatūru šāda interese pastāv, ja apelācijas iznākums var radīt labumu lietas dalībniekam, kas to ir ierosinājis (spriedums, 2010. gada 14. septembris, *Akzo Nobel Chemicals* un *Akros Chemicals*/Komisija, C-550/07 P, Krājums, EU:C:2010:512, 22. un 23. punkts).
- 34 Tā kā, pirmkārt, 2002. gada lēmuma atcelšana ir notikusi 2008. gada 1. jūlijā, tātad pirms sprieduma apelācijas tiesvedībā pasludināšanas, un, otrkārt, Tiesa šo atcelšanu ir minējusi savā spriedumā un tātad nevarēja nezināt par tās sekām, ir jāsecina, ka, apmierinot prasītājas iesniegto apelācijas sūdzību, tā netieši, bet noteikti ir uzskatījusi, ka prasītājam jāproģām ir interese celt prasību par apstrīdēto lēmumu pat pēc 2002. gada lēmuma atcelšanas.
- 35 Šajā ziņā turklāt ir jāuzskata, ka prasītājam jāproģām ir interese celt prasību par apstrīdēto lēmumu, ņemot vērā izskatāmās lietas īpašos apstākļus, proti, vairāku secīgu Komisijas kopš 1999. gada pieņemtu lēmumu par pasākumiem, kas ir veikti tās labā, pastāvēšanu un, it īpaši, apstākli, ka, ja tiktu apmierināti daži prasītājas izvirzītie argumenti saistībā ar saprātīga termiņa ievērošanu, šīs prasības kontekstā tā rezultātā varētu ne tikai tikt atcelts apstrīdētais lēmums, bet tam būtu arī tādas sekas, ka Komisijai būtu pienākums to ņemt vērā saistībā ar vēlāku šo pasākumu pārbaudi.
- 36 Tādējādi Komisijas iesniegtais lūgums par tiesvedības izbeigšanu pirms sprieduma taisīšanas ir jānoraida.

Par lietas būtību

- 37 Savas prasības daļēji atcelt apstrīdēto lēmumu pamatojumam prasītāja izvirza trīs pamatus, kurus Komisija, ko atbalsta *UPS*, apstrīd. Šie trīs pamati attiecas uz: pirmais – tiesvedības pamatprincipu pārkāpumu; otrais – pienākumu norādīt pamatojumu pārkāpumu, un trešais – EKL 87. panta 1. punkta un 88. panta pārkāpumu.
- 38 Pirmā pamata kontekstā prasītāja izvirza vairākus iebildumus. Ar pirmo no šiem iebildumiem, kurš ir jāizvērtē visupirms, tā apšaubu iespēju Komisijai uzsākt formālo izmeklēšanas procedūru saistībā ar strīdīgajiem pasākumiem, jo tie bija pabeigtas formālās izmeklēšanas procedūras priekšmets un saprātīgs termiņš vajadzīgās izmeklēšanas veikšanai bija beidzies. Pirmkārt, tā apgalvo, ka atbilstoši judikatūrai, lai ievērotu tiesiskās paļāvības aizsardzības principu, Komisija nevar prasīt atmaksāt nelikumīgu atbalstu pēc pārmērīgi ilga bezdarbības laikposma. Otrkārt, Padomes 1999. gada 22. marta Regula (EK) Nr. 659/1999, ar ko nosaka sīki izstrādātus noteikumus EK līguma 93. panta piemērošanai (OV L 83, 1. lpp.), kā arī tiesvedības pamatprincipi, it īpaši tiesiskās noteiktības princips, liedz atsākt pabeigtu procedūru.
- 39 Komisija atbild, ka, ņemot vērā, pirmkārt, *DB-Postdienst* un prasītājas izdevumu un ieņēmumu vairāk nekā 20 gadu garumā pārbaudes sarežģītību un, otrkārt, to, ka tā jaunus jautājumus izraisošu informāciju ir saņēmusi pēc tam, kad tika pieņemts 2002. gada lēmums, laikposms, kāds pagājis pirms apstrīdētā lēmuma pieņemšanas, ir saprātīgs. Turklāt Regulas Nr. 659/1999 15. panta 1. punktā attiecībā uz nelikumīgu atbalstu esot paredzēts desmit gadu noilguma termiņš, tomēr termiņa beigās nevar pamatot tiesisko paļāvību, ja ir skaidri paredzēts noilguma termiņš. Turklāt Komisija atgādina, ka tai pēc 2002. gada lēmuma atcelšanas bija pienākums atsākt formālo izmeklēšanas procedūru, ka apstrīdētais lēmums vienkārši ir pieņemts pārāgri un ka, tā kā atbilstoši Regulas Nr. 659/1999 9. pantam galīgais lēmums var tikt atcelts, tam noteikti nav galīgs raksturs.
- 40 Visupirms ir jāpārbauda, vai Komisija, pieņemot apstrīdēto lēmumu, nav pārkāpusi Regulu Nr. 659/1999, kā arī tiesiskās noteiktības principu.

- 41 Pirmkārt ir jānorāda, ka Komisija savos apsvērumos par spriedumu apelācijas tiesvedībā un prasītāja savā atbildē uz iepriekš 23. punktā minētajiem Vispārējās tiesas procesa organizatoriskajiem pasākumiem, kā arī tiesas sēdē ir apstiprinājušas, ka strīdīgie pasākumi jau bija ar 1999. gada [procedūras] uzsākšanas lēmumu sāktās formālās izmeklēšanas procedūras priekšmets, ko Vispārējā tiesa jau ir konstatējusi iepriekš 18. punktā minētā sprieduma lietā *Deutsche Post*/Komisija (EU:T:2011:720) 56.–60. punktā, turklāt Tiesa spriedumā par apelācijas sūdzību šajā ziņā nav norādījusi ne uz vienu kļūdu.
- 42 Līdz ar to ir jāuzskata, ka formālā izmeklēšanas procedūra saistībā ar strīdīgajiem pasākumiem ir sāka 1999. gadā.
- 43 Otrkārt, ir jāatgādina, ka, no vienas puses, atbilstoši Regulas Nr. 659/1999 7. panta 1. punktam, kas saskaņā ar minētās regulas 13. panta 1. punktu ir piemērojams procedūrām saistībā ar nelikumīgu atbalstu, formālā izmeklēšanas procedūra tiek izbeigta ar lēmumu atbilstoši šī panta 2. līdz 5. punktam, izņemot gadījumus, kad attiecīgā dalībvalsts paziņojumu atsauc, un, no otras puses, Tiesa spriedumā apelācijas tiesvedībā ir nospriedusi, ka Komisija ar 2002. gada lēmumu 1999. gadā sāko formālo izmeklēšanas procedūru pilnībā ir izbeigusi (spriedums apelācijas tiesvedībā, 56.–64. punkts).
- 44 Līdz ar to apstrīdētais lēmums saistībā ar strīdīgajiem pasākumiem ir uzskatāms par lēmumu atsākt pilnībā pabeigtu formālo izmeklēšanas procedūru.
- 45 Treškārt, ir jānorāda, ka Regulas Nr. 659/1999 9. pantā lēmumu, ar kuru ir izbeigta formālās izmeklēšanas procedūra, ir atļauts atcelt vienīgi gadījumā, kad tas ir balstīts uz nepareizu informāciju, kas sniegta procedūras laikā un kam bijusi izšķiroša nozīme. Šajā pantā ir norādīts arī, ka pirms šī lēmuma atcelšanas un jauna lēmuma pieņemšanas ir jāsāk formālā izmeklēšanas procedūra.
- 46 Protams, Regulas Nr. 659/1999 9. pants nav vienīgā iespēja Komisijai grozīt formālās izmeklēšanas procedūras izbeigšanas lēmumu.
- 47 Šī norma ir tikai īpašs vispārējā tiesību principa formulējums, saskaņā ar kuru ir iespējams ar atpakaļejošu datumu atsaukt prettiesisku administratīvu aktu, kas ir radījis subjektīvas tiesības, it īpaši, ja attiecīgais administratīvais akts ir pieņemts, pamatojoties uz ieinteresētās personas sniegtu nepatiesu vai nepilnīgu informāciju. Iespēja ar atpakaļejošu datumu atsaukt prettiesisku administratīvu aktu, kas ir radījis subjektīvas tiesības, tomēr pastāv ne tikai tad, ja ir izpildīts šis vienīgais nosacījums, jo šāda atcelšana var tikt veikta jebkurā laikā, ja iestāde, kura ir pieņēmusi aktu, ievēro nosacījumus, kuri attiecas uz saprātīga termiņa un akta adresāta, kas varēja paļauties uz tā likumību, tiesiskās paļāvības ievērošanu (skat. spriedumu, 2007. gada 12. septembris, *González y Díez*/Komisija, T-25/04, Krājums, EU:T:2007:257, 97. punkts un tajā minētā judikatūra).
- 48 Tomēr Komisija, kā tā ir atzinusi savos rakstveida apsvērumos, vispār nav plānojusi 2002. gada lēmumu atcelt vai atsaukt un nav apgalvojusi, ka šis lēmums ir bijis balstīts uz neprecīzu informāciju, bet gan ir pamatojusi formālās izmeklēšanas procedūras uzsākšanu ar nepieciešamību papildināt 1999. gadā uzsāktu procedūru, lai tajā ietvertu pēdējā laikā tai paziņoto informāciju (apstrīdētā lēmuma 14. apsvērumus). Turklāt apstrīdētā lēmuma 15. apsvērumā Komisija ir norādījusi, ka ar šo lēmumu netiek aizstāts 2002. gada lēmums (skat. iepriekš 9. punktu).
- 49 Tātad apstrīdētais lēmums nevar tikt uzskatīts par 2002. gada lēmuma atsaukšanas vai atcelšanas lēmumu, kas pieņemts, vai nu pamatojoties uz Regulas Nr. 659/1999 9. pantu, vai piemērojot vispārējo tiesību principu, saskaņā ar kuru noteiktos apstākļos ir pieļaujama prettiesiska administratīva akta atsaukšana ar atpakaļejošu spēku.
- 50 Ceturtkārt, ir jānorāda, ka nevienā Regulas Nr. 659/1999 tiesību normā Komisijai nav dota iespēja atsākt izbeigtu formālo izmeklēšanas procedūru un pieņemt jaunu lēmumu, neatceļot vai neatsaucot [procedūras] izbeigšanas lēmumu.

- 51 Protams šāda atsākšana Regulā Nr. 659/1999 nav skaidri aizliegta. Tomēr tā būtu pretrunā tiesiskās noteiktības principam, kā arī minētās regulas mērķim, kuras preambulas 3. apsvērumā ir noteikts, ka vajadzība palielināt juridisko noteiktību ir bijusi viens no regulas pieņemšanas iemesliem, un 9. apsvērumā ir norādīts, ka formālā izmeklēšanas procedūra ir jāizbeidz ar “galīgu” lēmumu.
- 52 Pirmkārt, šāda atsākšana nozīmētu vienlaicīgu divu nesaderīgu lēmumu tiesību sistēmā pastāvēšanu. Otrkārt, ja tiktu pieļauta iespēja Komisijai atsākt izbeigtu formālās izmeklēšanas procedūru un pieņemt jaunu lēmumu, iepriekš neatceļot vai neatsaucot [procedūras] izbeigšanas lēmumu, Komisijai tiktu atļauts jebkurā brīdī atgriezties pie šī lēmumu, liedzot lietas dalībniekiem, kurus skar izbeigtā izmeklēšanas procedūra, jebkādu pārliecinātību par tiesisko noteiktību.
- 53 Ņemot vērā iepriekš izklāstīto, ir jāsecina, ka apstrīdētais lēmums ir pieņemts, pārkāpjot Regulu Nr. 659/1999 un tiesiskās noteiktības principu, ciktāl ar to tikusi atsākta pilnībā ar 2002. gada lēmumu, to neatceļot vai neatsaucot to, izbeigta formālā izmeklēšanas procedūra, lai tiktu pieņemts jauns lēmums.
- 54 Tiesas sēdē Komisija piekrita, ka tādas pilnībā izbeigtas formālās izmeklēšanas procedūras atsākšana kā pamatlietā aplūkotā, neatceļot vai neatsaucot [procedūras] izbeigšanas lēmumu, bija prettiesiska. Tomēr, pēc Komisijas domām, izskatāmajā lietā ir jāņem vērā apstākļi, ka 2002. gada lēmuma atcelšanas sekas būtu 1999. gadā sāktās formālās izmeklēšanas procedūras izbeigšanas lēmuma izzušana no tiesību sistēmas ar atpakaļejošu spēku. Apstrīdētais lēmums tādēļ esot tiesisks.
- 55 Šajā ziņā ir jāatgādina, ka tiesību akta tiesiskums ir jāizvērtē, raugoties no tā pieņemšanas brīža viedokļa (spriedums, 1979. gada 7. februāris, Francija/Komisija, 15/76 un 16/76, Krājums, EU:C:1979:29, 7. punkts). Apstrīdētā lēmuma pieņemšanas brīdī, 2007. gadā, atceļošais spriedums, kas pasludināts 2008. gadā, vēl nepastāvēja un Komisija to nevarēja ņemt vērā. Turklāt vēlāka 2002. gada lēmuma atcelšana ar atpakaļejošu spēku neliedz ņemt vērā tā pastāvēšanu, novērtējot procesuālo situāciju, kāda bija pirms minētās atcelšanas, kā tas izriet arī no sprieduma apelācijas tiesvedībā, kurā Tiesa norādīja, ka, pieņemot apstrīdēto lēmumu, 2002. gada lēmums vēl bija Eiropas Savienības tiesību sistēmas daļa un tas vēl bija spēkā (spriedums apelācijas tiesvedībā, 65. un 66. punkts).
- 56 Turpinājumā ir jānorāda, ka apstrīdētais lēmums tika pieņemts ar premisu, ka ar 2002. gada lēmumu procedūra nav pilnībā izbeigta un ka līdz ar to procedūras turpinājums, kā rezultātā tika pieņemts apstrīdētais lēmums, ir “papildu izmeklēšana” (skat. iepriekš 9. punktu). Kā Tiesa ir nospriedusi spriedumā apelācijas tiesvedībā, šī premisa bija kļūdaina un Komisija nebija tiesīga pieņemt apstrīdēto lēmumu, pamatojoties uz šo premisu (skat. iepriekš 53. punktu).
- 57 Protams, ir pareizi, ka saskaņā ar EKL 231. panta pirmo daļu, ja prasība atcelt tiesību aktu ir pamatota, Savienības tiesa apstrīdēto aktu pasludina par spēkā neesošu. Saskaņā ar pastāvīgo judikatūru no tā izriet, ka ar Savienības tiesas lēmumu par atcelšanu apstrīdētais akts tiek atcelts ar atpakaļejošu spēku attiecībā uz visām personām (spriedumi, 2006. gada 1. jūnijs, *P & O European Ferries (Vizcaya)* un *Diputación Foral de Vizcaya*/Komisija, C-442/03 P un C-471/03 P, Krājums, EU:C:2006:356, 43. punkts, un 2008. gada 12. februāris, *CELF* un *ministre de la Culture et de la Communication*, C-199/06, Krājums, EU:C:2008:79, 61. punkts). Tādējādi kopš atcelšanas sprieduma 2002. gada lēmums ir atcelts ar atpakaļejošu spēku.
- 58 2002. gada lēmuma atcelšana ar atcelšanas spriedumu uzlika Komisijai pienākumu veikt pasākumus šī sprieduma izpildei atbilstoši EKL 233. pantam. Šajā ziņā tai ir jāņem vērā, ka šis lēmums ir atcelts ar atpakaļejošu spēku.
- 59 Runājot par pēdējo minēto aspektu, ir jāatgādina, ka iestādei, kas ir izdevusi atcelto tiesību aktu, lai ievērotu spriedumu un to pilnībā izpildītu, ir jāievēro ne tikai sprieduma rezolutīvā daļa, bet arī tā pamatojums, kas ir nepieciešams, lai noskaidrotu sprieduma rezolutīvajā daļā izdarīto atzinumu precīzo nozīmi. Būtībā tieši šie motīvi ir tie, ar kuriem, pirmkārt, tiek identificēta konkrētā norma, kura tiek

uzskatīta par prettiesisku, un, otrkārt, tiek parādīti precīzi rezolutīvajā daļā konstatētā prettiesiskuma iemesli, kas attiecīgajai iestādei ir jāņem vērā, aizstājot atcelto aktu (spriedums, 1988. gada 26. aprīlis, *Asteris* u.c./Komisija 97/86, 99/86, 193/86 un 215/86, Krājums, EU:C:1988:199, 27. punkts).

- 60 Tādējādi, runājot par izbeigtas formālās izmeklēšanas procedūras atsākšanu, ir jāuzskata, ka tad, kad Komisija atsāk šādu procedūru pēc [procedūras] izbeigšanas lēmuma atcelšanas, juridiski tā ir atšķirīgā situācijā no tās situācijas, kādā tā bija apstrīdētā lēmuma pieņemšanas brīdī un kura nebalstījās uz 2002. gada lēmuma neesamību.
- 61 Līdz ar to Komisija nevar pamatoti atsaukties uz atcelšanas spriedumu, lai apgalvotu apstrīdētā lēmuma tiesiskumu, kaut gan tas ir ticis pieņemts, ņemot vērā 2002. gada lēmumu, kurš ar šo spriedumu ticis atcelts. Šādos apstākļos, pretēji Komisijas apgalvotajam, apstrīdētais lēmums nevar būt arī atcelšanas sprieduma “priekšlaicīguma” [izpausme].
- 62 Visbeidzot, formālās izmeklēšanas procedūras izbeigšanas lēmuma atcelšana – bez šī lēmuma atsaukšanas vai atcelšanas – ir jāuzskata par nepieciešamu formālu un pirms minētās atsākšanas pastāvošu nosacījumu. Pretējā gadījumā attiecīgie formālās izmeklēšanas procedūras dalībnieki no atsākšanas lēmuma rakstura viedokļa būtu nedrošā situācijā, kura nebūtu saderīga ar vajadzību palielināt juridisko noteiktību, kas ir viens no Regulas Nr. 659/1999 pieņemšanas iemesliem (skat. iepriekš 51. punktu).
- 63 No iepriekš izklāstītajiem apsvērumiem izriet, ka Komisija nebija tiesīga pieņemt apstrīdēto lēmumu pirms 2002. gada lēmuma atcelšanas. Līdz ar to pirmais prasītājas pirmā pamata ietvaros iesniegtais iebildums ir pamatots.
- 64 Tā kā pirmais pamats ir pieņemams, apstrīdētais lēmums ir jāatceļ, turklāt nav jāizvērtē pārējie prasītājas savu prasījumu pamatojumam iesniegtie pamati, iebildumi un argumenti.

Par tiesāšanās izdevumiem

- 65 Atbilstoši Reglamenta 134. panta 1. punktam lietas dalībniekam, kuram spriedums ir nelabvēlīgs, piespriež atlīdzināt tiesāšanās izdevumus, ja to ir prasījis lietas dalībnieks, kuram spriedums ir labvēlīgs. Tā kā Komisijai spriedums ir nelabvēlīgs, tai ir jāpiespriež atlīdzināt tiesāšanās izdevumus, kas radušies prasības atcelt tiesību aktu ietvaros, tostarp tos, kas radušies apelācijas tiesvedībā Tiesā, atbilstoši prasītājas prasījumiem.
- 66 *UPS* atbilstoši Reglamenta 138. panta 3. punktam sedz savus tiesāšanās izdevumus pati.

Ar šādu pamatojumu

VISPĀRĒJĀ TIESA (pirmā palāta)

nospiež:

- 1) Komisijas 2007. gada 12. septembra Lēmumu uzsākt EKL 88. panta 2. punktā paredzēto procedūru attiecībā uz Vācijas Federatīvās Republikas par labu *Deutsche Post AG* (atbalsts C 36/07 (*ex NN 25/07*)) piešķirto valsts atbalstu atcelt tiktāl, ciktāl Komisija sāka formālās izmeklēšanas procedūru saistībā ar minētajiem valsts pasākumiem, izņemot par labu *Deutsche Bundespost Postdienst* un *Deutsche Post* piešķirto valsts galvojumu;
- 2) Eiropas Komisija sedz savus, kā arī atlīdzina *Deutsche Post* prasības atcelt tiesību aktu ietvaros radušos tiesāšanās izdevumus, tostarp tos tiesāšanās izdevumus, kas radušies apelācijas tiesvedībā Tiesā;

3) *UPS Europe NV/SA un UPS Deutschland Inc. & Co. OHG* sedz savus tiesāšanās izdevumus pašas.

Kanninen

Pelikánová

Buttigieg

Pasludināts atklātā tiesas sēdē Luksemburgā 2015. gada 18. septembrī.

[Paraksti]